

Melmelada de maduixa

Un relat de: [Trossets del que penso](#)

Asseguda,
en punyent conversa
s'unta la paraula.
On la mirada,
importa tant com el tacte.
S'inicia amb la subtileza
on la cama ensenya
el que comença i acaba,
per trobar allí l'oasi
que potser ens salva.
La textura és mereixedora
de l'espera
i gaudir d'ella,
on la luxúria es perd en la vista.
En els dits rellisca
melmelada de maduixa
i no s'atura,
buscant als desitjos sortida.
La llengua tasta
la pell humida,
simplement, nua.
Així li agrada
dolça,
serena
i atrevida,
de vermell pintada.
Asseguda
en punyent conversa,
s'unta la paraula
on la llengua tasta
humida,
melmelada.